

Both Balázs

A száműzött költő balladája

A Loire völgye már ködöt legeltet,
só és kenyér a deres dombhát.
A varjak, szálldosó kárhozott lelkek,
az ég szemfedelét foltozzák.
Tarisznyámba víz gyúlt – őszi esők,
ingemre szél ostorszíja vág,
ballagok lassan, mint a délelőtt,
otthonomba, mely a nagyvilág.

Koldus vagyok, de hercegnél dúsabb,
hisz szabadságom van, nincs egyebem.
Szagából falok a sült malachúsna,
s harsogva képzelt almát eszem.
Nyirkos szalmán, ólban születtem,
üdvömrért, ha lehet, mondjatok imát,
ha lángra gyúl egy parázsló alkonyesten
homlokom felett a mécsvirág.

Addig fütyörészve mégis verseket költök
tócsáktól lúdbórzó, zord utakon,
szürke csuhában, ha mellém szegődött
leghívebb társam, az unalom.
Repedt bőrdob, a gyomor korog,
szánjon vagy nevéssen bár, aki lát,
minden sorvégre rímet kovácsolok,
s felsüt harangszónál a napvilág.

Pedig kapuját kitartha nékem Párizs,
borban és sültben sem volt hiány,
gyertyafénynél jutott ivócimborám is,
s egy lángveres vagy hajnalszőke leány.

BOTH BALÁZS (1976) költő, író. Sopronban él. Utóbbi kötete: *Romfalon virágmag* (2018).

Hány jó magisztert vettünk bolondra,
s hol van már e sok léha diák,
nyirkos tömlőc-mély vagy hollók gyomra –
mindet elnyelte a nagyvilág.

Ajánlás:

Herceg, az évek, mint megtömött zsákok,
miket kamrádban egérfogú időd kirág.
Szemedhez föld hull, s még e földet se látod –
emberöltő, és feled a világ.

Flying Fortress

még dacol a sötétség egynemű tömbje
ahogy lilán cikázó áram kutatja
langymeleg vízcsepp gördül a földre
reszkető fák futnak ki az utakra

szórványos védelmi tűz tör az égig
felhőkbe robban labdányi rajza
villan és újra elsötétlik
az Isten haragvó arca

forrástalan egykedvű moraj
a hengeres fémtetek szíve alatt
városnyi tusrajz mértani rendben
trapézok deltoid pont vonalak

légiónyi zöld-barna angyal
eljön a nyugati szemhatárról
ver a záporosó épp tizenegy óra
felcsap a bíborszín lángsor

Georg Trakl éjszakája

Álomba révedt tóparti erdő,
bányamély, beomló éjszaka.
Felhőket gyűjt az estharang szava,
a jóslattal egy lesz az eljövendő.

Égre nyújtanak kezet
viharvert fák a megnyúlt csendben,
és mozdul egyszerre az ismeretlen,
pásztora nélküli gyülekezet.

Falakra rekedt ugatás fröccsen,
ablak fénykeresztje, alszik az utca.
Az egekből mintha ezüstpénz hullna
a búnszürkeségű ködben.

Nagaszaki

délután kettőkor kilép a házból
megáll a forgalom nyár van
csontig vasig vetkőzik a város
fekete tűzvillanásban